

fra Delegation, men vil have en Repræsentation, der tager Saameget bort fra Rigsdagen som muligt, og som lægger Myndigheden i en ganske ny Bælgercorporations Haand; men det kan han ikke forundre sig over, at vi Andre maae være imod. Nu karakteriserede det ærede Medlem en saadan Forandring i Armeepleanen som den af mig tidligere antydede som et Spøgelse, en Gjenganger eller noget Saadant; men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at en saadan Forandring i sin Tid er bragt i Forslag af Mænd af den Art, som vi maae betragte som dem, der i den nye Forsamling, efter Udkastets Bestemmelser, ville blive dem, der endda meest ville dese vore Anskuelser; de have gjort Antydninger af den Art. Naar man nu lægger Mærke til, at det nu er vanskeligt for Ministeriet at opretholde Bærnepligtsloven ligeoverfor den Paatrængenhed, der fra mangfoldige Sider har vist sig her i Kjøbenhavn, forat frigjøre sig for den, en Paatrængenhed, som nylig er kommen frem, saa vil jeg paaftaae, at der er den højeste Grad af Sandsynlighed for, at, naar de Mænd, som allerede nu forsøge paa at trænge Bærnepligtsloven tilbage ved de allerforunderligste Fortolkninger af den, have det i deres Magt at give et Ja eller et Stød til, at Hærplanen bliver saaledes forandret, at de unge Mennesker, som have studeret, som ere Kunstnere, der lide Saameget ved at blive kaldt 1 Aar eller 16 Maanedes bort fra deres Stilling forat sendes over til Rendsborg, forat ligge der i Garnison blive begunstigede — saa vil det skee; naar dette bliver rigtig *„sølt“* af dem, som ere i nær Forbindelse med saadanne Mennesker, og der Ingen er tilstede, der yttre sig *„sølsom“* for de Andre, eller som paa Grund af sin egen Stilling har Følelse for dem, saa vil jeg spørge, om man vil kunne staae imod, om man vil kunne forhindre det? og dersom der kommer et Ministerium, der forsøger paa at hindre Noget af den Art, saa vil dette Ministerium ikke kunne staae sig ligeoverfor Fællesforsamlingen, og noget Saadant vil da tilsidst blive sat igjennem.

Det Samme vil skee ved Behandlingen af Normalbudgetterne. De første 8 Aar skal Rigstraadet være besat med Mænd af den om-

handlede Art; vi vide, hvad der allerede er begyndt, at det er paalagt Finanzministeren at udarbejde et Forslag til en Sageløn for Embedsmændene. Til at behandle dette Forslag om en forhøiet Gage for Embedsmændene vil der til Fællesforsamligen blive valgt Folk, om hvem man forud kan sige: Dersom vi vælge dem, saa faae vi sat igjennem en Sag, som vi ansee for overordentlig vigtig, men med Hensyn til hvilkken det dog er et stort Spørgsmaal, om de Andre, om den store Mængde, om de ^{60/100} ville give deres Bekræftelse. Man maa nemlig vel lægge Mærke til, at, naar Folk, som ere vante til at leve af Lidet, skulle til at dømme om, hvad der behøves for at leve, saa have de et ganske andet Begreb derom, end naar det bedømmes af Folk, som ere vante til at leve af Meget. Hvad nu angaaer den Forsamling, som vil komme sammen, saa vil den overveiende Deel — man gjøre Regningen, som man vil, man forsøge paa at nægte, at de slesvigiske og holsteenske Ständerforsamlinger ville sende det større Forhold af disse Betragtningsemænd, man indrømme, at de ogsaa sende flere Saadanne, som ville stræbe hen til at undgaae for store Udgifter —, saa vil dog den overveiende Deel enten være Embedsmænd eller Mænd af Livsstillinger, der efter deres hele Forhold dømme denne Sag anderledes end nu, og saa bliver Sagen sat igjennem. I denne Henseende behøver jeg kun at minde om, hvorledes den Pensionslov faae ud, som blev antaget af Ständerne, og som i 1848 skulde til at have sin sidste Bekræftelse; Enhver, som læser den igjennem, vil komme til den Erkendelse, at noget Lignende igjen vil træde frem, og man maa jo huske paa, at vi her i denne Forsamling havde overordentlig store Vanskeligheder med at sætte Pensionsloven igjennem, saaledes som den er. Vi maae ikke glemme, at vi under Forhandlingerne af denne Lov fik en Grundlovsfortolkning af en ganske eiendommelig Art, en Fortolkning, som endnu staaer ved Magt, som gjorde det vanskeligt at forhindre, eller rettere sagt var af den Bestaaenhed, at man ikke kunde forhindre, at en Mand, uagtet han isorveien var bryffsyg, ved at tjene Staten et eneste Secund, faaer en Pension, naar han afgaaer efter dette Se-